07/06/2020

Εκείνοι που είδαν το Θείον Πυρ

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

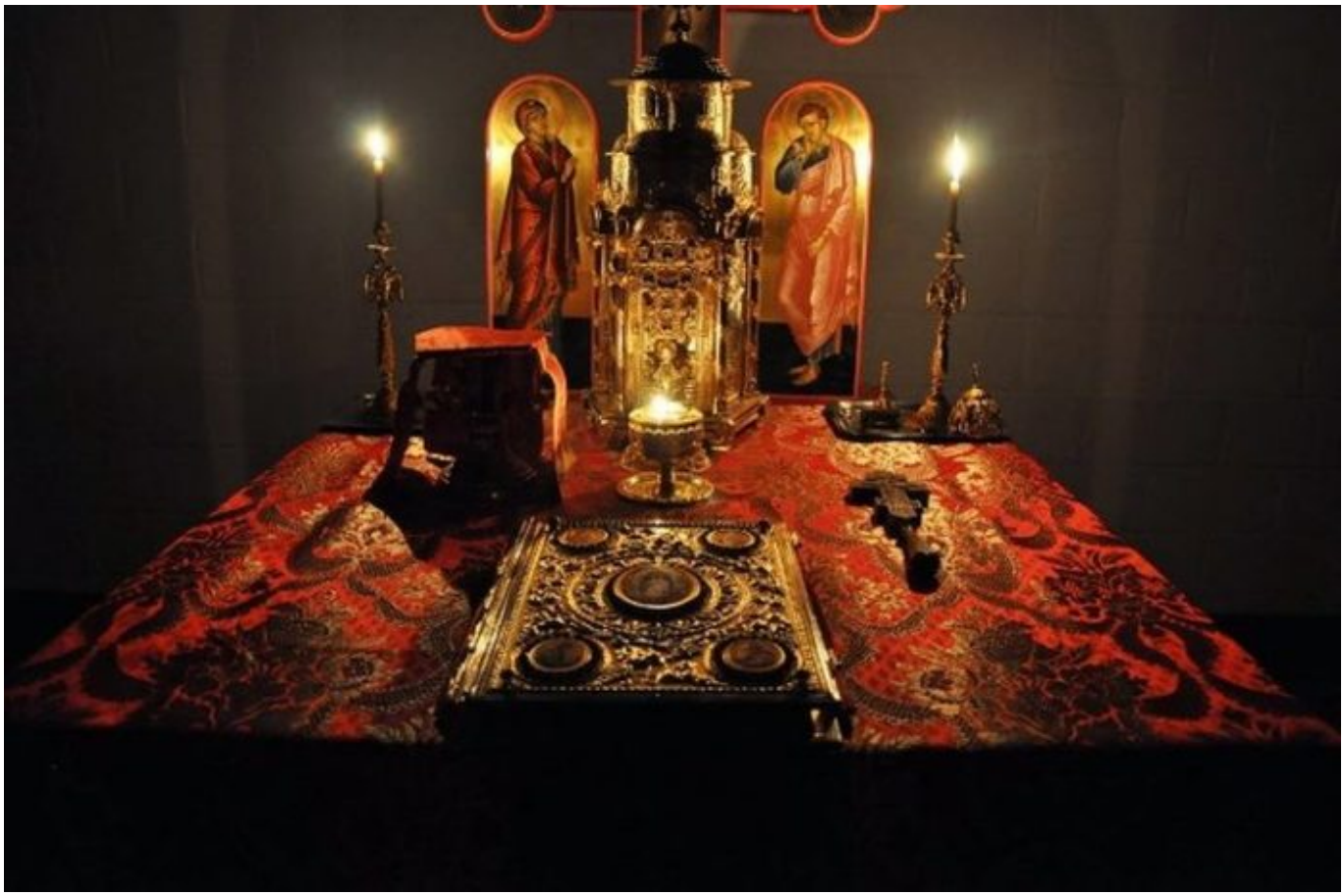

- Διήγηση από το βιβλίο του Πέτρου Μπότση, Γέροντας Ιερώνυμος ο Ησυχαστής της Αίγινας, Αθήνα 1991

«Σε μια από τις εκκλησίες του χωριού λειτουργούσε κάποιος παπάς, που τον έλεγαν Ιωάννη. Ήταν οικογενειάρχης. Τις καθημερινές πήγαινε στα χωράφια, τις Κυριακές και γιορτές λειτουργούσε στην εκκλησία. Ήταν πολύ απλός, ταπεινός, ατημέλητος. Αν τον έβλεπες στο δρόμο δεν του ‘δινες και πολλή σημασία…

Γι΄ αυτόν, λοιπόν, τον π. Ιωάννη ο γέροντας Ιερώνυμος (της Αίγινας) μας διηγιόταν πράγματα θαυμαστά, που μόνο στους παλιούς ασκητές με τη φλογερή πίστη μπορούσε να συναντήσει κανείς. Το χαρακτηριστικότερο γεγονός, που σημάδεψε την παρουσία του στο Γκέλβερι, ήταν το εξής.

Όταν λειτουργούσε, πάντα σχεδόν δάκρυζε, αναστέναζε και πολλές φορές δεν μπορούσε να συγκρατήσει τους λυγμούς. Τόση πίστη είχε και τόσο έντονα ζούσε το μυστήριο της Θείας ευχαριστίας ! Όταν όμως έφτανε στην ώρα του καθαγιασμού

των τίμιων δώρων, η συγκίνησή του κορυφωνόταν. Οι ψαλτάδες τέλειωναν το «Σε υμνούμεν...», που το έψελναν όσο πιο μακρόσυρτα μπορούσαν, και μέσα απ΄ το ιερό ακούγονταν ακόμα οι προσευχές και οι αναστεναγμοί του ιερέα.

Ξανάρχιζαν το «Σε υμνούμεν...», το έλεγαν ξανά. Συχνά έπρεπε να το επαναλάβουν πέντε – έξι φορές μέχρι να τελειώσει ο π. Ιωάννης και να εκφωνήσει το «Εξαιρέτως...». Όταν η καθυστέρηση αυτή για την εκφώνηση του «Εξαιρέτως...» επαναλήφθηκε μερικές Κυριακές, οι ψαλτάδες άρχισαν να 'ρχονται σε αμηχανία.

Δεν ήξεραν τι να κάνουν. Δεν μπορούσαν να πουν και τίποτ' άλλο, π.χ. πολυέλαιο, γιατί το αιδέσιμο της στιγμής δεν το επέτρεπε. Δεν τολμούσαν όμως και να κάνουν παρατήρηση στον ιερέα, γιατί τον σέβονταν πολύ.

Μια μέρα λοιπόν λένε στους επιτρόπους το πρόβλημά τους.

-Ο Ιερέας αργεί πολύ να τελειώσει την ευχή κατά την ώρα του καθαγιασμού των τίμιων δώρων και μεις ερχόμαστε σε αμηχανία. Ψάλλουμε και ξαναψάλλουμε το «Σε υμνούμεν...» αλλά έτσι, νομίζουμε, γίνεται χασμωδία. Δεν του λέτε να συντομεύσει όσο γίνεται ;

Οι επίτροποι διαβίβασαν την παράκληση των ψαλτών στον ιερέα. Εκείνος τους απάντησε :

-Πώς μπορώ να τελειώσω νωρίτερα ; Αυτό δεν εξαρτάται από μένα. **Μόλις αρχίσω να διαβάζω την ευχή, η Αγία Τράπεζα κυκλώνεται από θείο πυρ, που φτάνει τα 2-3 μέτρα ύψος. Κι εγώ δεν μπορώ να πλησιάσω. Πέφτω κατά γης και προσεύχομαι, ως ότου ευδοκήσει ο Θεός ν΄ αποσυρθεί το θείο αυτό πυρ ή πολλές φορές να χωριστεί στα δύο και τότε εισέρχομαι και συνεχίζω την ευχή «και ποίησον τον άρτον τούτον...».**

Οι ψαλτάδες όταν τ' άκουσαν αυτά, θαύμασαν την αγιότητα του ιερέα τους. Και δεν τόλμησαν να τον ξαναενοχλήσουν».